

Vũ điệu tế thần

» Tác giả: ToPa

- “ Các em nghe đây! Kể từ thứ hai tuần tới, mỗi tuần chúng ta sẽ có nửa giờ vào giờ học của thầy, và tuần tự mỗi tuần mỗi em sẽ tự nguyện đọc một truyện gì đó mà các em đã sưu tầm và thấy cần đọc ra cho các bạn cùng lớp nghe. Thầy làm như vậy là để các em bớt cảm thấy khô khan trong giờ triết của thầy và đừng bỏ giờ học này. Truyện thì...thí dụ như truyện ma, truyện gián điệp, truyện giả tưởng về các hành tinh vân vân. Thầy lưu ý các em là truyện sao cho thật lạ, có ý nghĩa và hấp dẫn một chút.”

Thầy Hoàng nói xong đảo mắt nhìn quanh lớp học xem phản ứng của lũ học trò chúng tôi, ba mươi hai tên học sinh vừa nam vừa nữ trên tổng số bốn mươi tám đang im lặng và len lén nhìn nhau. Trong cái đầu của tôi lúc đó đã tự động nghĩ đến một truyện mà tôi mới đọc sơ qua ngày hôm qua. Chúng tôi rất thích thú với đề nghị của thầy Hoàng. Chúng tôi sẽ không còn ngủ gục hoặc cúp cua vào giờ dạy triết của thầy nữa.

*

Sáng hôm nay, ngày thứ hai đầu tuần và là giờ dạy của thầy Hoàng. Trong lớp học của tôi không khí trang nghiêm đến lạ lùng. Tất cả bốn mươi tám mái đầu còn xanh đều có mặt đầy đủ và cho đến khi thầy Hoàng đã đứng trên bục giảng thì sự im lặng càng thêm lặng im hơn đến nỗi tôi nghĩ nếu lúc đó có một con muỗi bay vào lớp thì trong lớp ai ai cũng nghe được tiếng đập cánh của nó.

Tôi có rất nhiều truyện để đọc. Tôi ham đọc truyện hơn học nên tôi là tên học trò ngu nhất lớp vì vậy tôi mang nhiều mặc cảm và từ chỗ mang nhiều mặc cảm đó tôi đã trở thành tên học trò nhút nhát và, cũng vì nhút nhát nên các thầy cô thường hay chiếu cố đặc biệt đến tôi hơn.

Đúng như tôi đã nghĩ, cặp mắt của thầy Hoàng đang hướng nhìn và ngừng ngay chỗ tôi ngồi. Có lẽ vì là giờ đọc truyện tự nguyện chứ không phải là giờ học triết của thầy nên thầy chỉ nhìn tôi một lúc rồi hướng ánh mắt qua phía dãy bàn nữ sinh.

Tôi liền đưa tay lên cao và thầy Hoàng nhìn tôi vẻ ngạc nhiên lẫn thích thú

lộ trên đôi mắt của thầy, rồi thầy mỉm cười và gật đầu cho phép tôi đứng lên. Tôi hít một hơi thật dài cho không khí vào đầy hai cái lá phổi để giữ bình tĩnh rồi mới mạnh dạn lên tiếng nói:

- “Thưa thầy và các bạn, em xin đọc một truyện ngắn có tựa là Vũ Điệu Tế Thần. Truyện này của tác giả Topa. Truyện có lẽ không hay nhưng cốt truyện đã cho em rút ra được một vài ý tưởng mà em thấy cần phải suy nghĩ thật kỹ trước khi làm một việc gì quan trọng nhất là việc phải nắm tay với người đã từng xem mình là kẻ cần phải bị tận diệt. Bây giờ em xin được bắt đầu đọc.”

Tôi mở cặp lấy tập truyện ngắn mà tôi đã chuẩn bị đọc cho ngày hôm nay và đưa lên cao trước mặt vì tôi không muốn thầy Hoàng nhìn mặt tôi khi tôi đang đọc. Tôi hơi run tay một chút và tôi bắt đầu đọc:

“Một khoảnh đất trống giữa khu rừng già. Một nhóm người đàn ông đen đúa và trần truồng không một mảnh vải che thân khoảng độ trên dưới ba mươi người đang nhảy múa theo vũ điệu tế thần xung quanh một người đàn ông cũng trần truồng nhưng hai tay đã bị trói chặt vào một khúc cây rất to lớn như thể người đó đang ôm cái khúc cây. Người bị tế thần bị trói trong tư thế đó để khi người đó có bị đau đớn thì không thể vùng vẫy được. Người bị trói được đặt nằm vào vị trí chính giữa của khoảnh đất trống.

Người bị hay tự nguyện làm vật hy sinh để tế Thần thì gương mặt vẫn rất bình thản chứ không có vẻ gì là lo sợ và miệng thì cũng đã được bịt chặt lại bằng một miếng vải đen. Có lẽ cũng để cho nạn nhân đừng phát ra tiếng la hét khi bị quá đau đớn chăng?

Nhóm người trần truồng đang nhảy múa theo vũ điệu tế thần man rợ bỗng dừng đột ngột ngưng lại và họ cùng nhau chặt các khúc cây to lớn đã được đề gôn đó từ trước và nôi lửa lên. Những thanh sắt lớn, dài và đẹp được nung đỏ để sau đó nhóm người trần truồng kia cầm những thanh sắt đã nung đỏ đó dí vào khắp châu thân người bị làm vật tế Thần. Kẻ khốn nạn kia cố vùng vẫy và cố lăn lộn vì bị quá đau đớn nhưng khúc cây quá to lớn và nặng nên người đó đã vùng vẫy trong tuyệt vọng chứ không thể thoát ra được. Buổi lễ tế thần man rợ đó chỉ chấm dứt khi người bị làm vật tế thần đã nằm im lìm không còn cử động nữa thì nhóm người man rợ trần truồng kia xúm lại cắt ra từng mảnh thịt và ăn.

Hắn nhìn xung quanh để tìm xem vị trí này là ở đâu. Hắn nghĩ hắn đã đi lạc vào một xứ nào đó tận bên Phi châu và là một xứ vẫn còn những hủ tục man rợ.

Rất may bọn người dã man kia đã không nhìn thấy hấn.

**

- “Thưa bác sĩ, từ hai tuần qua, đêm nào tôi cũng thấy những cảnh tượng rùng rợn đó đến với tôi trong giấc ngủ mà tôi thì không hiểu cảnh tượng đó đã diễn ra ở đâu và tại sao. Có đêm tôi thấy người bị tế thần là một người da trắng. Có đêm tôi thấy đó là một người da đen và có đêm tôi thấy đó là một người da vàng. Cả cuộc đời tôi cho đến ngày hôm nay tôi thường xuyên hay mơ và luôn thấy những giấc mộng đẹp, nhưng từ hai tuần qua thì tôi mơ thấy toàn là những giấc mơ thật kinh dị làm tôi kinh hoàng mà tôi cũng chẳng biết tại sao. Cũng có đêm tôi mơ thấy người cùng giòng giống với tôi, với chúng ta, đã ăn gan ăn mật của những người dân hiền lành và nghèo khổ mà trong giấc mơ tôi nghe những kẻ man rợ kia nói là ăn những thứ đó để trẻ mãi không già. Có những đêm tôi thấy đám người trần truồng nhảy múa xung quanh kẻ bị hy sinh làm vật để tế thần rất quen mặt nhưng rồi tôi cũng không thể nào nhớ ra họ là ai.”

Vị bác sĩ tâm thần già nua đưa cánh tay lên xoa xoa cái trán hói và bóng láng mà chưa vội nói gì với hấn. Ông bác sĩ đang suy nghĩ về những lời hấn kể hay ông nghĩ hấn đã thật sự bị bệnh tâm thần?

Vị bác sĩ tâm thần rất nổi tiếng này vốn đã giàu có và bỗng dừng lại phát tài hơn nhờ vào mỗi ngày mỗi có thêm quá nhiều thân chủ. Hấn tin tưởng tuyệt đối vào tài chẩn bệnh và chữa bệnh của ông. Hấn nghĩ là hấn sẽ khó bị bệnh tâm thần, nhưng hấn biết hấn là người hay được, hoặc bị có những giấc mơ khá kinh dị mà nhiều người khác thì trong suốt cả cuộc đời chỉ có được một hoặc hai.

Một lúc sau, cũng không lâu lắm, vị bác sĩ ngược mặt lên nhìn hấn hỏi:

- “Anh thường hay lo lắng và sợ hãi một điều gì đó phải không? Nếu đúng thì anh lo việc gì và sợ việc gì?

- “Thưa bác sĩ tôi chỉ lo người thân thích, người quen biết và bè bạn tôi cũng như những người mà tôi chưa quen biết đang sống ở một nơi mà sự đe dọa luôn thường xuyên xảy ra cho mỗi cá nhân họ, hoặc cả đám người mà tôi có quen. Còn sợ...sợ gì thì chính tôi tôi cũng không biết nữa thưa bác sĩ. Có lẽ ma quỷ thấy tôi không sợ bọn chúng nên bọn chúng thường đến trong giấc ngủ hầu mong tôi phải cúi đầu tuân phục lũ ma quỷ đó chẳng?

- “Anh không sợ ma quỷ à?”

- “Thưa bác sĩ không. Tôi nghĩ ma hay quỷ chỉ là sản phẩm tưởng tượng của con người mà thôi. Con người vô thần mới đáng sợ hơn tất cả.”

- “Anh thường hay xem những phim mạo hiểm, những phim đâm, chém, bắn, giết người rùng rợn?”

- “Thưa bác sĩ cũng không, hoàn toàn không, bởi tôi không có thời gian rảnh rỗi để xem phim.

Vị bác sĩ thông thái lấy viết ghi lên toa cho hẳn hai loại thuốc.

- “Anh về uống thử trước hai thứ thuốc này cho đầu óc anh bớt căng thẳng. Sau một tuần nếu những cơn mộng mị kia vẫn đến với anh thì anh đến gặp tôi.

- “Thưa bác sĩ liệu...”

- “Không, anh không bị gì nặng lắm đâu. Chẳng qua là anh đang bị giao động do sợ hãi một việc gì đó mà chính anh cũng chưa biết nhưng rồi tôi sẽ tìm ra và trị dứt cho anh. Anh cũng sẽ không bị điên loạn gì đâu mà lo lắng rồi làm thần kinh của anh căng thẳng thêm.

Hắn ngồi dậy đi xuống nhà dưới rót một ly rượu mạnh lớn và uống cạn.

Uống liên tiếp bốn ly rượu mạnh như vậy, hẳn lại lên giường và khoảng mười phút sau hẳn đã chìm vào một giấc ngủ không còn mộng mị cho đến sáng khoảng sáu giờ ba mươi là hẳn đã thức dậy để chuẩn bị đi làm.

Giấc mơ kinh dị hồi đêm qua có khác hơn những đêm trước là hẳn thấy hẳn đứng rất gần bên người làm vật tế thần. Kẻ bị tế thần cũng như bọn thủ lĩnh của những người đang nhảy múa những vũ điệu tế thần man rợ thì hẳn thấy là rất quen mặt. Thế mà giờ đây hẳn cố hình dung lại những khuôn mặt đó thì hẳn hoàn toàn thất vọng và không nhớ luôn mặt kẻ bị làm vật tế thần kia là ai nữa. Có lẽ vì bốn ly rượu mạnh mà hẳn đã uống sau khi thấy ác mộng đã làm hẳn quên hết những gương mặt đó rồi chẳng. Hết tuần này mà những giấc mơ quái đản kia vẫn đến với hẳn thì hẳn phải trở lại gặp vị bác sĩ tâm thần ngay.

Một con người thật tiều tụy hốc hác và trần truồng đứng sau hàng song sắt trong căn phòng và hai con mắt thì nhìn hắn đăm đăm không chớp và như muốn nói điều gì đó với hắn vì đôi môi của con người đáng tội nghiệp kia cứ mấp máy mãi nhưng không thốt ra được một lời nào. Có lẽ vì khoảng cách còn quá xa chăng?

“Đây là căn phòng nhốt tù à?”

Hắn tự hỏi vậy và chân hắn cũng tự động bước đến bên hàng song sắt có con người hốc hác tiều tụy và trần truồng đang đứng nhìn hắn.

Chỉ một chút xíu nữa thôi là hắn đã hét lên một tiếng thật lớn. Hắn đã kịp kèm lại và trái tim của hắn lúc này đang đập dữ dội như muốn vỡ tung lồng ngực ra vì hắn quá đỗi ngạc nhiên xen lẫn lo sợ. Người đang đứng sau song sắt là người đã từng làm bạn với hắn trong thời gian ba năm khi ông ta được cử làm đại diện và phục vụ ở một nước tận bên châu Âu.

Hắn nhìn quanh và quan sát thật kỹ để biết rằng hắn đang không bị theo dõi và như vậy hắn sẽ dễ dàng nói chuyện với ông ta cho được tự nhiên hơn.

- “Anh đây à?”-Hắn hỏi với lòng dạ thật xót xa.

- “Vâng, tôi đây!”

- “Vì sao anh lại ra nông nỗi này?”

- “Đã đến phiên tôi rồi thì tôi phải vào đây để chờ ngày giờ làm lễ tế thần chứ.”

- “Khi nào thì...tế và vì sao vậy?”

- “Khi nào thì tôi không được biết nhưng...vì sao à? Anh hãy quay lại nhìn về phía xa kia, đám người đó đang vui mừng nhảy múa những vũ điệu tế thần bên những chai rượu quý vì họ muốn tôi sẽ bị đem ra làm vật hy sinh.”

Ông cựu Đại sứ cúi đầu nhìn xuống đất buồn bã. Đôi mắt ông như có ngăn lệ đọng bên khóe. Hắn quay người lại nhìn ra phía xa xa và hắn thấy một

đám người cùng đồng chủng với hắn, đám người già nua trần truồng đang nhảy múa xung quanh cái bàn có nhiều chai rượu ngon và rất mắc tiền. Đám người đó vừa nhảy vừa la hét như một đám khỉ trong rừng xanh trông rất man rợ.

Ông cự Đại sứ lắc đầu vẻ chán nản và nhìn lên trần nhà như ông thấy có người đang đứng đó và nhìn ông. Ông chậm rãi nói và chỉ tay cho hắn thấy người mà hắn thì không hề thấy mặt:

-“Hắn! Chính hắn là tên tội phạm đã gây ra chiến tranh và đau khổ. Mọi nguyên nhân đưa đến điều bi lụy cho quê hương và đồng bào đều do mình hắn đã gây ra. Có một chuyện quan trọng mà không một ai dám nói ra đó là chuyện tình yêu của hắn. Tôi đã dám nói ra vì trước khi được cử đi làm đại diện tôi đã là người làm báo vì vậy tôi đã viết ra và sách báo đã ghi lại. Rồi đây lịch sử sẽ đánh giá trung thực việc hắn đã làm khi hắn còn sống trên trần thế. Cuộc tình của hắn bắt đầu vào một ngày kia khi ánh nắng sớm mai của mùa xuân tươi đẹp chiếu rọi lên anh chàng lang thang đói rách quần áo xộc xệch là hắn. Có lẽ đây là lần đầu tiên anh thanh niên lang thang đói rách kia cảm nhận được sự ấm áp của mùa xuân vì anh thanh niên đó vừa làm quen được với người thiếu nữ trẻ đẹp và thông minh trong công viên thành phố, chỗ gần nơi cư ngụ của cô gái trẻ. Cô gái không cùng giọng giống với hắn nhưng đã thương yêu hắn. Nhờ người con gái này mà anh chàng thanh niên đói rách kia mới qua được cơn cùng quẫn và cũng nhờ người con gái này mà anh ta mới tiên xa hơn trên đường công danh. Thế rồi có một nhóm người man rợ ở một đất trời xa xôi cần tìm một người làm ông Thánh và thế là anh chàng nọ được chọn. Cũng kể từ khi đó anh thanh niên đói rách kia đã học thuộc lòng những vũ điệu tế thần để sau này anh ta truyền lại cho đàn em. Vũ điệu đó anh chàng thanh niên kia đã học được qua nhóm người man rợ đã đưa anh lên làm ông Thánh. Từ ngày đó chúng ta đã có một cuộc sống có khác gì các nước bên Phi châu còn bán khai. Tôi không ngạc nhiên khi thời gian đầu có nhiều người gọi là trí thức đã ra nước ngoài và lên tiếng chống đối lại vũ điệu tế thần cũng vì bọn trí thức đó nghĩ là sẽ lại được ăn trên ngồi trước. Bây giờ bọn trí thức đó thấy vũ điệu tế thần có vẻ mạnh và trường tồn nên bọn đó đã đón được ngọn gió để trở cờ và như vậy bọn đó không còn bài bác lại vũ điệu man rợ đó nữa. Tôi cũng vì giúp một doanh nghiệp bị cướp của mà thêm tội. Những người nói sự thật như tôi rồi ra tất cả sẽ lần lượt được làm vật tế thần hết. Kia! Anh có nhận ra được mặt mũi bọn người đó không?”

Hắn quay người lại thì thấy một bọn người mặt mày đầy vẻ cô hồn đang hung hăng tiến về phía hắn và người bạn sẽ bị tế thần. Bọn người này vừa đi vừa nhảy múa và la hét thật lớn như những người mặc kính phong. Trong đám người hung hăng và cô hồn đó có nhiều người mà hắn rất ghét

nên hấn nhớ mặt đó là thằng Em, thằng Bù và thằng Hai Phiêu Bạt. Ba thằng này là ba thằng võ biên, ba thằng du côn du đảng nên mọi người đều biết mặt và nghe tên. Điều lạ lùng là kẻ sắp bị tể thần, kẻ đã từng là bạn hấn lại cúi đầu kính sợ ba tên cô hồn mà hấn đã nhận diện được và biết tên. Bọn người theo sau ba tên cô hồn thì trên tay mỗi tên cầm một cây roi bằng da. Bọn người đó đang hầm hừ nhìn ngay hấn và bước đến gần hấn hơn. Bọn người cô hồn đó đã thẳng tay quất vào người hấn những lần roi da đau thấu tận xương tận tủy, đau thấu tận trời xanh. Hấn hãi hùng la lên thật lớn và bỏ chạy.

Hấn ngồi dậy với thân hình uể oải và đầy mồ hôi. Hấn đi xuống nhà dưới và lại rót một ly lớn rượu mạnh rồi uống cạn.

Hấn lại uống liên tiếp đến bốn ly như hấn thường hay uống sau mỗi cơn mộng mị kinh hoàng. Hấn không vội vã lên giường ngay để tiếp tục giấc ngủ. Một lúc sau, hấn gục ngay tại bàn ở phòng khách và giấc mơ quái đản lại đến với hấn như là một nỗi tiếp có sự xếp đặt sẵn.

Phòng làm việc của viên đại diện cần treo một bức ảnh của lãnh tụ. Bức tranh mà ông đem theo khi qua đây nhậm chức đã bị ố vì một thứ nước gì đó đã vấy vào làm hấn thấy gương mặt của vị lãnh tụ trong bức tranh bị nhăn nheo lại trông chẳng khác chi mặt của con quỷ sứ.

Bốn bức tranh đang để trước mặt ông Đại sứ. Ông quay hỏi hấn là nên chọn bức nào. Hấn khôn ngoan để hiểu đây chỉ là câu hỏi để mà hỏi trong vấn đề xã giao bởi ông và hấn không cùng ý thức hệ thì ông dư biết là hấn sẽ không thích hoặc sẽ không để ý gì đến những bức tranh loại này. Sự có mặt của hấn tại đây chẳng qua vì ông Đại sứ cần phải có hấn để ông có thể thu lại những gì đã mất cho sự có mặt của ông tại đây. Vì không muốn làm ông ngỡ ngàng với nhân viên của ông nên hấn chỉ đại vào một bức tranh hình lãnh tụ đang ưu ái cho cá ă.

Cá thì phải được ăn no vì chúng ăn chẳng có bao nhiêu và hơn nữa chúng là những sinh vật cần trình diễn cho bức tranh thêm phần sống động.

“Lấy bức này đi”. Ông Đại sứ chỉ tay vào một bức tranh khác và nói vậy vì đó là bức tranh hình lãnh tụ đang ngồi làm việc ngoài vườn.

Nhìn bức tranh người ta sẽ cho đây là một tiên ông giáng thế. Với phong thái ung dung và gương mặt hồng hào kèm theo bộ râu dài và trắng tạo cho

ông nét đạo mạo và thánh thiện, nếu không là tiên ông thì cũng là nhà tu hành thông thái và đạo đức. Nhưng quái lạ sao hắn lại thấy bức tranh này ẩn hiện một con quỷ gớm ghiếc đang ngồi ký hay viết những mệnh lệnh gì đó mà sẽ làm muôn người trở nên khốn nạn hơn vốn đã quá khốn nạn rồi.

- “Bức tranh này, hình ảnh này đã đi cùng tôi suốt cả quãng đời từ ngày tôi bắt đầu lớn khôn cho đến tận ngày hôm nay. Mọi người đều biết, sau khi hoà bình đã lập lại, kẻ thù đã cuộn gói về nước thì lãnh tụ đã phải miệt mài làm việc sau bao nhiêu năm dài mới có được phong thái nhàn hạ như trong tranh. Rất nhiều những vị lão thành đã nói là tình cảm của tôi đối với lãnh tụ thật sâu sắc dù lãnh tụ đang sống hoặc đã mất.”

Ông Đại sứ đã nói với hắn bằng cả tấm lòng tôn thờ vị lãnh tụ và ông còn thố lộ cho hắn biết trong cuộc đời ông ông đã khóc đến ngất xỉu một lần, chỉ duy nhất một lần, đó là khi hay tin vị lãnh tụ đã không còn trên thế gian.

- “Tôi đã tốn rất nhiều công sức cũng như của cải để có ngày hôm nay. Sự tuyên truyền về một xã hội công bằng và bác ái là điều nhỏ nhẻ không tưởng. Cuộc sống đạo đức của lãnh tụ mà tôi hằng kính trọng và tôn thờ thì nay tôi đã thấy đó chỉ là sự tuyên truyền láo khoét mà thôi. Sau khi mãn hạn làm việc, tôi sẽ tìm cách ở lại ngoài này. Tôi có bằng tiến sĩ và bọn chúng nó có hơn gì tôi đâu nếu không muốn nói là trình độ của tôi còn hơn bọn chúng nhiều. Mọi việc chẳng qua là chỉ nhờ ở phe phái cả đấy chứ anh. Phe mạnh đập nát phe yếu rồi biến chúng trở thành những tên tử vì đạo qua một buổi lễ tế thần...thế là xong.”

Ông Đại sứ một tay chống hông một tay chỉ lên tấm bản đồ nơi có một vùng biển đẹp mà hắn thấy rất quen thuộc.

- “Nơi đây vừa xảy ra một vụ cướp. Kẻ cướp là kẻ có thể mạnh có quyền hành và nạn nhân là một doanh nhân. Thế đấy! Lời nói không bao giờ đi đôi với việc làm nên có người đã phán cho một câu đề đời mà mãi mãi mọi người không thể quên được khi còn trên thế gian này. Tất cả đều là một lũ ăn cướp hết đấy anh ạ. Và khi đã ăn cướp xong rồi nhưng chia chác không đồng đều thì ngay lập tức có vài ba tên bị đem ra tế thần mà một trong vài ba tên đó đã bị đưa lên giàn hỏa thế rồi vì quá sợ hãi nên đã trở nên điên loạn trước khi lìa đời. Có lẽ...a...a...có lẽ rồi đây tôi sẽ giúp người doanh nhân kia vì gia đình người ấy đã đến đây gặp tôi rồi.”

Mồ hôi tuôn chảy làm ướt đầm cả cái áo mà hắn đang mặc khi hắn chợt thức giấc. Nhìn đồng hồ hắn thấy mới ba giờ sáng. Hắn định ngồi lên để đi uống rượu nữa nhưng hắn không làm sao nhấc nổi cái đầu lên cao được.

Hắn mong sao cho mau sáng để hắn đến gặp vị bác sĩ tâm thần để hỏi cho rõ ràng vì sao cùng một câu chuyện mà hắn lại thấy nhiều lần trong giấc mơ.

Hắn đã hẹn với vị bác sĩ trị bệnh tâm thần vào tám giờ sáng ngày mai và hắn còn nói thêm là hắn đã gần bị điên rồi.

Một lát sau hắn lại chìm vào một giấc ngủ mới. Và lần này trong giấc mơ hắn thấy chính hắn là kẻ bị tế thần và đám người trần truồng như nhộng trước khi nhảy múa và la hét đã phán cho hắn chỉ vồn vện có một câu:

- “Mày phải bị đốt cháy vì mày can tội tuyên truyền để chống phá lại tội tao. Tội đáng bị nướng bằng những thanh sắt rồi bị xẻo thịt.”

Vị bác sĩ chờ đợi mãi nhưng vẫn không thấy vị thân chủ đã hẹn với ông đến khám bệnh.

Ông nhìn đồng hồ và lẩm bẩm: “gần trưa rồi, phải về nhà ăn cơm thôi chứ không thể chờ đợi thêm được nữa.” Ông đứng lên và bước ra xe.

Vị bác sĩ không thể ngờ rằng hắn sẽ vĩnh viễn không bao giờ đến phòng mạch của ông nữa. Vĩnh viễn sẽ không bao giờ đến được vì sáng hôm đó người ta đã phát giác ra là hắn đã qua đời trong tư thế nằm co quắp lại như người đang bị bệnh sốt rét hành hạ.”.

Topa